

“นักพรตตัวมากประสบการณ์”

Character File

ซามุคาวะ ปีศาจเท็งกู

สอบไม่ผ่านก็ซ่อมยกขึ้น

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 12 ปี (ก่อนใช้อาคม
ลวงตา) / 40 ปี (หลังใช้อาคมลวงตา)

อายุจริง : 854 ปี

วันเกิด : 1 มกราคม

ความสนใจที่แสดงออก : การศึกษาวิจัยและ
ค้นคว้าพลังพิเศษในเชิงลึก

ความสนใจที่แท้จริง : สะสมของน่ารักกุกิกิ

ความชำนาญ : การควบคุมและใช้งานาคม

สิ่งที่ชอบ : อาบน้ำ, ของน่ารักกุกิกิ

สิ่งที่เกลียด : การบ้านที่มีจุดผิดเยอะ,
ของก๊อบปี้

อาจารย์ผู้สอนวิชาพลังพิเศษภาคปฏิบัติ หลาย
ปีก่อนถูกคำสั่งาประหว่างการต่อสู้ในสนามรบ
ทำให้รูปลักษณะภายนอกกลายเป็นเด็กน้อย พลัง
มหาศาลเหลือประมาณ ปกติจะใช้อาคมลวงตา
ให้รูปลักษณะภายนอกเหมือนลุงแก่วัยกลางคน
นิสัยเฉยชาและปากจัด แต่ถูกผู้ซิงลวงรู้ความ
ลับสุมยอดโดยไม่ตั้งใจ

กรุ๊ปเลือด

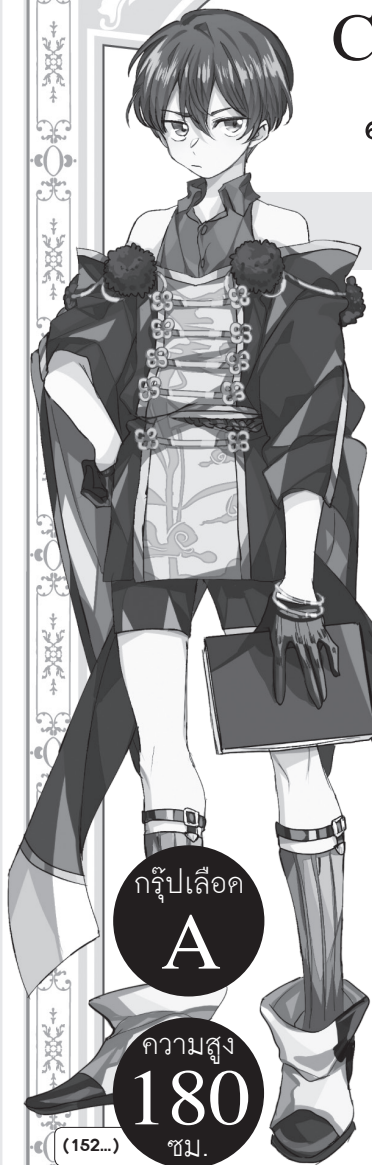
A

ความสูง

180

(152...)

ชม.

“น18+”

Character File

โมมิจิ ปีศาจจิ้งจอกเพลิง

ความคลุ้มคลั่งนี้แหละ
นำหลงใหลกว่าอะไรทั้งหมด

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 92 ปี

วันเกิด : 25 กรกฎาคม

ความสนใจ : ซีโอปิ้ง, เข้าสังคม

ความชำนาญ : ถูกเลี้ยงข้าว, ถูกสารภาพรัก,
ถูกจีบ

สิ่งที่ชอบ : ร้านอิซากายะ (ปิ้งย่างแบบญี่ปุ่น)

สิ่งที่เกลียด : ฤดูฝน

กรุ๊ปเลือด

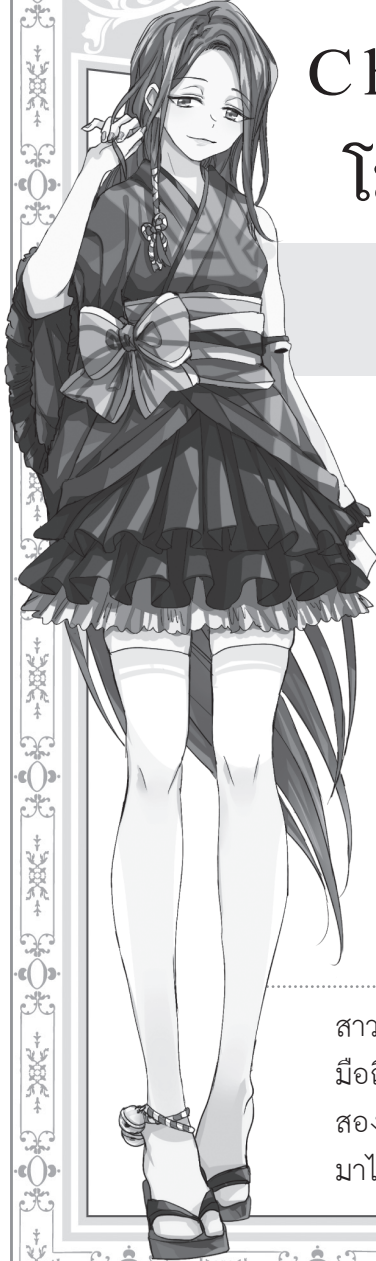
AB

ความสูง

168

ซม.

สาวสวยที่ร้อนแรงและบ้าปิ้งคังเปลวเพลิง ปากว่า
มือถึง เป็นเจ้าใหญ่ประจำแก๊ง บางครั้งพูดจาสองแง่
สองง่ามจนผู้ชายฟังแล้วยังอายแทน ชอบไปไหน
มาไหนกับทาเอะฮารุ

“ไร้เดียงสาไม่มีพิษภัย”

Character File

ทาเอะฮารุ

ปีศาจทานูกิ

ผู้ซึ่งเป็นคนวิตถารเธอ

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 10 ปี

อายุจริง : ?

วันเกิด : 20 ตุลาคม

ความสนใจ : เล่นเชือกมือ, ปืนเขา

ความชำนาญ : ทำมงกุฎดอกไม้,
เล่นเกมขว้างถุงทราย

สิ่งที่ชอบ : ลูกบอลมือแบบญี่ปุ่น

ทะมาริปักลายดอกไม้, วาราบิโมจิ

สิ่งที่เกลียด : คุซายะ (ปลาหมึกตาก
แห้งแบบญี่ปุ่น)

กรุปเลือด

O

ความสูง

145

ซม.

อายุที่แท้จริงยังเป็นปริศนา แต่รูปลักษณ์ภายนอก
เหมือนเด็กหญิงอายุสิบขวบ เหมือนน้องสาวที่ชอบ
ติดสอยห้อยตามโมมิจิไปทุกที่ ตัวติดกันราวกับ
ปาต่องโก๋

“ผู้เข้าชมอันดับ AAAA”

Character File

ซีรัน เอลฟ์ธาลุม

ระวังหน้อย...นายชอบทำให้
คนอื่นเป็นท่าง เหมือนผู้ซึ่งไม่มีผิด

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 109 ปี

วันเกิด : 19 ธันวาคม

ความสนใจ : ไวโอลิน, กวีนิพนธ์

ความชำนาญ : วรรณกรรมคลาสสิก,

การเมืองการปกครอง

สิ่งที่ชอบ : ละครเพลง, คอนเสิร์ต

สิ่งที่เกลียด : การประเมิณปลายภาค

กรุ๊ปเลือด

A

ความสูง

181

ซม.

รองประธานสโมสรกลุ่มดาวกุ่มภ์ เอลฟ์ธาลุมที่
ชำนาญการควบคุมเมฆและหมอก ถือกำเนิดใน
ตระกูลสูงศักดิ์หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ เป็นคุณชาย
ผู้สง่างาม นิสัยอ่อนโยน สุภาพ ไม่ถือตัว มีความ
สามารถโดดเด่นในทุกด้าน จิตใจดีงาม ปฏิบัติต่อ
คนรอบข้างด้วยความเอาใจใส่ สนใจผู้ซึ่งกับเพื่อนๆ
มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟลอรัล

“อสูรแห่งการทำลายล้าง”

Character File

ยูนิ อสูรเทวะ

ข้าคืออสังกรรมและความยุติธรรม
เป็นตัวแทนพระเจ้าเป็นเจ้า จะพิพากษาโลกใบนี้—

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : ?

วันเกิด : ?

ความสนใจ : สังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวของ
นักเรียนในซาลอมอะคาเดมี่

ความชำนาญ : อาคมเร้นลับของเทวะจาก

ยุคบรรพกาล

สิ่งที่ชอบ : คนที่เชื่อฟังคำสั่งของคน

สิ่งที่เกลียด : มนุษย์

กรุปเลือด

?

ความสูง

186

ซม.

อสูรเทวะโบราณที่ถูกผนึกไว้ในซาลอมอะคาเดมี่
พยายามวางแผนทำลายผนึกและปลดปล่อย
ตนเองให้เป็นอิสระ เป้าหมายคือการผลักดัน
สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษให้ขึ้นสู่อำนาจ เป็น
ผู้ปกครองโลกนี้แทนมวลมนุษย์ ยามปกติ
ปลอมตัวเป็นนักเรียนและแฝงตัวอยู่ในโรงเรียน
จนวันหนึ่งเกิดความรู้สึกรอบอุนและใกล้ชิดกับ
เธอผู้ซึ่งโดยไม่รู้ตัว—

Characters

Shalom Academy

Character File

“กำจัดพวกนอกรีต”

ฟิเดล *Fidel*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 28 ปี

อายุจริง : 28 ปี

วันเกิด : 7 พฤษภาคม

ความสนใจ : ฆาตกรรม, การวิจัยและพัฒนาอาวุธ

ความชำนาญ : การต่อสู้ระยะประชิด, การสร้างขบวนการลับใจ

แก้กองทัพบ

สิ่งที่ชอบ : หนังสือโบราณ, การฝึกฝนร่วมกับเพื่อนๆ ในกองทัพบ

สิ่งที่เกลียด : สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษทั้งหมดบนโลก

มนุษย์

แม้มือเปื้อนเลือด แต่ก็เพื่อขจัดความมืดมิดให้แก่มนุษย์

Shalom Academy

Character File

“อสูรแห่งการทำลายล้าง”

ยูนิ *Youny*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : ?

วันเกิด : ?

ความสนใจ : สังเกตความเคลื่อนไหวของนักเรียนใน

ชาลอมอะคาเดมี

ความชำนาญ : อาคมเร้นลับของเทวะจากยุคบรรพกาล

สิ่งที่ชอบ : คนที่เชื่อฟังคำสั่งของตน

สิ่งที่เกลียด : มนุษย์

อสูรเทวะ

ข้าคือจักรพรรดิและความยุติธรรม เป็นตัวแทนพระเจ้าเป็นเจ้า
ระพิพากษาโลกใบนี้—

Characters

Shalom Academy

Character File

“กรุณาอย่าให้อาหาร”

โรคอร์ต *Rocort*

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : ?

วันเกิด : ?

ความสนใจ : กิน, เที่ยวเล่นกับผู้อื่น

ความชำนาญ : กินไม่หยุด

สิ่งที่ชอบ : กินของหวาน

สิ่งที่เกลียด : ผัก

แฟรี่

เอ้? คือนายมิกลีนเหมือนน้ำหวานนะ ไข่จมนมหรือเปล่าเนะ

Shalom Academy

Character File

“พ่อค้าหน้าเลือดผู้บูชาเงินเป็นพระเจ้า”

เอ็มเมอร์ลัด *Emerald*

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 98 ปี

วันเกิด : 6 มิถุนายน

ความสนใจ : หาเงิน

ความชำนาญ : คณิตศาสตร์, ประวัติศาสตร์

สิ่งที่ชอบ : กำไร

สิ่งที่เกลียด : ขาดทุน

เอลฟ์ธาตุลม

ฟรีจิ้นเธอ

ฉันไม่ใช่พวกคืบเงินที่เห็นมิดครภาพสำคัญกว่าเงินสักหน่อย

Characters

Shalom Academy

Character File

“ปีศาจมือใหม่ อยู่ระหว่างฝึกฝน”

เฮอฝูซิง *Fu Xin*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 16 ปี

อายุจริง : 18 ปี

วันเกิด : 17 กรกฎาคม

ความสนใจ : เกมคอมพิวเตอร์, การตุนมังงะ, ชื่อของออนไลน์

ความชำนาญ : พอใจในสิ่งที่ตนมี

สิ่งที่ชอบ : อยู่กับเพื่อนๆ

สิ่งที่เกลียด : ต้องลงเรียนซ้ำเพราะสอบไม่ผ่าน

ปีศาจค้างคาวเลือดผสม

เอ่อ...เป็นมนุษย์ธรรมดาธรรมดาตามาสิบแปดปี
อยู่ๆ จะมาให้ใช้ชีวิตแบบปีศาจ มันยากไปหน่อยนะ!

Shalom Academy

Character File

“คำเตือน : อันตราย กรุณาอย่าเข้าใกล้”

เลโอนาร์ต ชวาร์ซ *Leon*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 198 ปี

วันเกิด : 3 พฤศจิกายน

ความสนใจ : การอ่าน

ความชำนาญ : อาวุธที่มีพลังจูโจมทางกายภาพ

สิ่งที่ชอบ : อ่านหนังสือเงียบๆ

สิ่งที่เกลียด : ถูกบังคับให้ทำสิ่งที่ไม่อยากทำ

เผ่าเลือดสีลิ้น

นายไม่ได้มีหน้าที่อะไรต้องมาดูแลฉัน
นายมีเป้าหมายอะไรชอบแฝงอยู่กันแน่

Characters

Shalom Academy

Character File

“แม่พระมาโปรด”

จูเยว่ *Zhu Yue*

หน้าดี

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 17 ปี

อายุจริง : 97 ปี วันเกิด : 5 มีนาคม

ความสนใจ : การมีปฏิสัมพันธ์ที่คลุมเครือเหมือนจะมากกว่าเพื่อนในหมู่ชายหนุ่ม

ความชำนาญ : กีฬาทางน้ำ, วรรณกรรม, การซ่อมแซม และใช้งานอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

สิ่งที่ชอบ : กลีบดอกไม้, มิตรภาพระหว่างชายหนุ่ม

สิ่งที่เกลียด : บ่อน้ำมันใต้ทะเลลึก, การสลับบทกวี-รับ

...เธอไม่เป็นไรใช่ไหม ไม่ต้องฝืนเกินไปนะ ฉันจะช่วยเธอเอง

Shalom Academy

Character File

“ขจัดตราด้วยประสิทธิภาพคูณสอง”

ตันจ้วน *Dan Juan*

ปีศาจแมงมุม

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 17 ปี

อายุจริง : 99 ปี วันเกิด : 7 กันยายน

ความสนใจ : ค้นคว้าหาความรู้

ความชำนาญ : ผลการเรียนรู้วิชาออกเยี่ยม, รักษาสุขภาพ และความสะอาดได้ดีเยี่ยม

สิ่งที่ชอบ : คู่มือที่จัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ

สิ่งที่เกลียด : สิ่งสกปรกและรกรุงรัง

การบ้านครั้งนี้ นายบอกว่ายากขึ้นหรือ
หัวของนายมีไว้ประดับบนคอเฉยๆ ใช่มั้ย

Characters

Shalom Academy

Character File

“นักพรตตัวมากประสบการณ์”

ซามูกาวะ *Samukawa*

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 12 ปี (ก่อนใช้อาคมลงคา)/
40 ปี (หลังใช้อาคมลงคา)

อายุจริง : 854 ปี วันเกิด : 1 มกราคม

ปีศาจเท็งกู

ความสนใจที่แสดงออก : การศึกษาวิจัยและค้นคว้า
พลังพิเศษในเชิงลึก

ความสนใจที่แท้จริง : สะสมของน่ารักๆ ทั่วทุกที่

ความชำนาญ : การควบคุมและใช้งานอาคม

สิ่งที่ชอบ : อาบน้ำ, ของน่ารักๆ ทั่วทุกที่

สิ่งที่เกลียด : การบ้านที่มีจุดผิดเยอะ, ของก๊อปปี้

สอบไม่ผ่านก็ซ่อมยกชั้น

Shalom Academy

Character File

“ดูเหมือนตุตันเสือดรอน แต่ที่จริงปากแข็งใจอ่อน”

แบรด *Brad*

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 19 ปี

อายุจริง : 98 ปี

วันเกิด : 1 เมษายน

ความสนใจ : ผักผ่นตนเอง, กีฬาเอ็กซ์ตรีม

ความชำนาญ : ศิลปะต่อสู้, งานบ้าน

สิ่งที่ชอบ : ออกกำลังกายให้เหงื่อออกท่ามกลางแสงแดดสดใส

สิ่งที่เกลียด : เผาเลือกสินิล

มนุษย์หมาป่า

พูดมากไร้ประโยชน์ ลูกผู้ชายต้องคุยกันด้วยหมัด!

Characters

Shalom Academy

Character File

“จักรพรรดินีสายโหด”

กรอทท์ *Grad*

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 28 ปี

ทมอผี

อายุจริง : 80 ปี

วันเกิด : 24 ธันวาคม

ความสนใจ : เครื่องสำอาง, ซีโอปปิ้ง, แกล้งขามุควะ

ความชำนาญ : มนตร์เวท, คำสาป, แกล้งขามุควะ

สิ่งที่ชอบ : ลิปสติก YSL

สิ่งที่เกลียด : การยึดทฤษฎีโดยไม่ยอมยืดหยุ่น

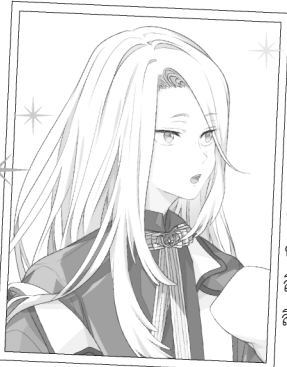
ลึกระบุคำสั่งอันเธอจะ หิม?

Shalom Academy

Character File

“มันก็จะเหม่อๆ หน่อย”

จือเย่ *Zi Ye*

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 17 ปี

อายุจริง : 86 ปี

วันเกิด : 2 พฤษภาคม

ความสนใจ : เหม่อ, มองท้องฟ้า

ความชำนาญ : มนตร์อันเชิญอสูร

สิ่งที่ชอบ : ของที่มีประกายระยิบระยับ

สิ่งที่เกลียด : ไฟฟ้าสถิต

อีการัตติกาล

อิม...

Characters

Shalom Academy

Character File

“ผู้หญิงห้ามเข้า (ใกล้)”

ไอแซก เนฟสกี *Isaac*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 122 ปี

วันเกิด : 5 กุมภาพันธ์

เผ่าเลือดสีนิล

ความสนใจ : ทำสวน, พรณไม้ต่าง

ความชำนาญ : คณิตศาสตร์, พฤษศาสตร์

สิ่งที่ชอบ : ดอกไม้, เรือนกระจก

สิ่งที่เกลียด : คนเยอะ

ผู้หญิงก็เหมือนดอกไม้ สวยงามแต่อบบางเหลือเกิน...
แต่ถ้าเป็นผู้ชาย คงเป็นดอกไม้พลาสติก

Shalom Academy

Character File

“แมวที่เจ้าของไม่เลี้ยงนอน”

ฟลอรัล *Floral*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 16 ปี

อายุจริง : 203 ปี

วันเกิด : 16 พฤศจิกายน

ปีศาจแมว

ความสนใจ : การประกวดสวยงาม,

สังเกตพฤติกรรมคนรอบข้าง

ความชำนาญ : สืบข่าวกรอง

สิ่งที่ชอบ : ความลับที่ไม่อยากให้ใครรู้, ผู้ช่วยหน้าตาดี

สิ่งที่เกลียด : พวกมือถือสาปากถือศีล

พอรู้ความลับของคนอื่น ออกคำสั่งอะไรก็ง่าย
ขึ้นกเป็นนก ซึ่ไม้เป็นไม้

Characters

Shalom Academy

Character File

“ผู้ชอบอันดับ AAAA”

ซีริน Shiran

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 109 ปี

วันเกิด : 19 ธันวาคม

ความสนใจ : ไวโอลิน, กรีนพอส

ความชำนาญ : วรรณกรรมคลาสสิก, การเมืองการปกครอง

สิ่งที่ชอบ : ละครเพลง, คอนเสิร์ต

สิ่งที่เกลียด : การประณินปลายภาค

เอลฟ์อาตุลม

ระวังหน่อย...นายชอบทำให้คนอื่นเป็นห่วง เหมือนผู้จึงไม่มีผิด

Shalom Academy

Character File

“พวกโจ่งสลายร่างไปซะ”

เฮ่อฝูชิง Fu Chin

อายุตามรูปลักษณ์ภายนอก : 26 ปี

อายุจริง : 26 ปี

วันเกิด : 27 ธันวาคม

ความสนใจ : ทำการทดลองในห้องแล็บไปพร้อมกับดู

ซีรีส์สืบสวนสอบสวน

ความชำนาญ : พยาธิวิทยา

สิ่งที่ชอบ : กาแฟเย็น, ซีรีส์เกี่ยวกับนิติเวชศาสตร์

สิ่งที่เกลียด : คนโง่ที่ไม่น่ารัก

ปีศาจค้างคาวเลือดผสม

เรามีสายเลือดเดียวกัน ฉันจึงต้องออกทนกับความขี้บ้อของนาย
เพราะฉันจงซาบซึ้งในบุญคุณของคุณนะ เค้กใจ!

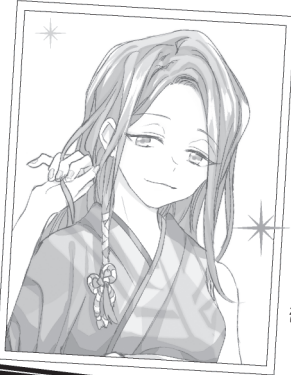
Characters

Shalom Academy

Character File

"น18+"

โมมิจิ *Momiji*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 18 ปี

อายุจริง : 92 ปี

วันเกิด : 25 กรกฎาคม

ปีศาจจิ้งจอกเพลิง

ความสนใจ : ซีโอปปิ้ง, เข้าสังคม

ความชำนาญ : ถูกจับ, ถูกเลี้ยงข้าว, ถูกสารภาพรัก

สิ่งที่ชอบ : ร้านอิซากายะ (ปิ้งย่างแบบญี่ปุ่น)

สิ่งที่เกลียด : ฤดูฝน

ความคลุมเครือนี้แหละ น่าหลงใหลกว่าอะไรทั้งหมด

Shalom Academy

Character File

"ไร้เสียงสาไม่มีพิษภัย"

ทาเอะฮารุ *Tacharu*

อายุตามรูปลักษณะภายนอก : 10 ปี

อายุจริง : ?

วันเกิด : 20 ตุลาคม

ปีศาจทากุ

ความสนใจ : เล่นเชือกมือ, ปีนเขา

ความชำนาญ : ทำมงกุฎดอกไม้, เล่นเกมขั้วงูทราย

สิ่งที่ชอบ : ลูกบอลมือแบบญี่ปุ่น เทมะริบักลายดอกไม้,

วาราบิโมจิ

สิ่งที่เกลียด : คุชายะ (ปลาหมักคากแห้งแบบญี่ปุ่น)

ผู้ซึ่งเป็นคนวิศการเธอ

สารบัญ

Chapter 01	เพื่อนทะเลาะกันก็เหมือนรอยเปื้อนบนกางเกง อับอายเกินรับ แต่ต้องเผชิญหน้าและจัดการให้เรียบร้อย 23
Chapter 02	ก่อนไปบ้านใคร ทำไมไม่โทร.บอกล่วงหน้าสักหน่อย 53
Chapter 03	ตาชั่งภายในใจเอนเอียงอีกครั้ง 89
Chapter 04	จูนิเปียวไม่ได้จำกัคอยู่แค่เค็กม.คันหรงกนะ เฒ่าห้งแห่งอ็กก็ มีโอกาศคิคเชื้อเหมื่อนกัน 117
Chapter 05	ทำไมไมไปถามหอยสังข์วิเศษละ 141
Chapter 06	ล่วงเกินอาตมาแล้ว ยังคิคหนีอ็กหรือ 171
Chapter 07	ค่าคีนก่อนสงคราม ราตรียาวนานไร้สิ้นสุด 197

มันยังไฉนแน? ทุกคนนั้ครวมแก้ง
221 ออลสตาร์ จะยกพวกตีกัน?

Chapter 08

ฝูงชิง คาวแห่งโซคลาภ
255 จะเดินทางสู่ความสุหรือสู่สุคติละเนีย!

Chapter 09

แม้จะอาลัยอวรณ์ไค้ไหน แต่นักเรียนม.ปลาย
295 ไม่ค้องเรียนซ้ำเหมือนมหา'ลัยหรอกนะ

Epilogue

315 เสียงสะท่อนแห่งปัจฉิมบท ท่วงทำนองแห่งปฐมบท

Extra Epilogue

ถึงเจอหน้าแล้วจะรำคาญ แต่พอไม่เจอก็อดไม่ได้ที่จะ
319 คิคถึงหน้อยๆ—สอบปลายภาค (ตอนแรก)

Special

349 ค้องทรมาทรรกรรมเพราะเจ้านี้อีกแล้วหรอเนีย

Postscript

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

หมายเหตุนักเขียน

นวนิยายเรื่องนี้เขียนและตีพิมพ์จำหน่ายครั้งแรก

ระหว่างปี ค.ศ. 2012-2014

ฉบับแปลไทยนี้ยึดตามฉบับตีพิมพ์ใหม่

โดยสำนักพิมพ์มิกะทสึกิ (ไต้หวัน)

ซึ่งวางจำหน่ายระหว่างปี ค.ศ. 2016-2019

โดยมีการเพิ่ม Side Story ที่ท้ายเล่มทุกเล่มด้วย

SHALOM ACADEMY

Chapter 01

เพื่อนทะเลาะกันก็เหมือนรอยเปื้อน
บนกางเกง อับอายเกินรับ แต่ต้อง
เผชิญหน้าและจัดการให้เรียบร้อย

S H A L O M

A C A D E M Y

ความเป็นจริงก็เหมือนแฟนเก่า เวลาเจอหน้าจะรู้สึกประหม่า
และกระอักกระอ่วน มากกว่าที่จะเซอร์ไพรส์และยินดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวินาทีที่ได้รู้ว่า 'ความจริง' ที่ตัวเองเชื่อ
สนิทใจมานาน แท้จริงแล้วคือเรื่องโกหกทั้งเพ

"นั่นตอนนี้จะอย่างไร" โมมิจินั่งเฉยอยู่บนที่พักแขนของโซฟา
ตัวใหญ่ภายในห้องนั่งเล่นรวม ใบหน้าคงมลายแวไม่พอใจชัดเจน

"อาวุธสุดยอดเยี่ยมตกอยู่ในมือศัตรู" แบรดถอนใจ "คงเป็นไปได้
ไม่ได้ที่จะบุกเข้าไปในศูนย์บัญชาการใหญ่ของไวต์ไทรแองเกิล สิ่งให้
พวกนั้นมอบระฆังสยบวิญญาณให้พวกเราใช้เป็นอาวุธ จะได้มีพลัง
ต่อกรกับพวกมัน ตอนนี้ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมดแล้ว"

"ว้าว ไม่อยากเชื่อเลยว่านายพุดสำคัญกับเขาคือ!
ยอดเยี่ยมมาก" ดันจวนพยักหน้าอย่างชื่นชม

แบรดหันไปลงมือจ้องแมงมุมที่มดที่พุดจามรู้กาลเทศะอย่าง
กราดเกรี้ยว

"ใครสนใจเรื่องนั้นกันเล่า" โมมิจิหัวหวอด ไม่มีแก้ไขจะสนใจ
คำพุดของแบรด "ฉันพุดถึงเรื่องเลโอนาร์คกับไอแซคต่างหาก"
เด็กสาวลงเลครุ่นหนึ่งก่อนจะพุดต่อ "แล้วก็ผู้ซิงอีกคน..."

ทุกคนเงียบ

พวกเขาเพิ่งเดินทางออกจากป่าแห่งอาทิตย์อัสดงกลับมาถึง

โรงเรียน บรรยากาศระหว่างทางคิงเครียค ไม่มีใครพูดอะไรแม้แต่ครั้งคำ

ไอแซกเดินเร็วมาก สาวเท้าคุ่มๆ นำหน้าไปคนเดียว แวบเดียวก็ไม่เห็นเงาของเขาแล้ว เลโอนาร์คกับผู้ซิงกลับหอพัก ซามุคาวะกลับไปรายงานตัวกับซาบิทันที่หอคอยหลัก ส่วนแฟรมป์แยกกลับที่พักของตัวเอง คนที่เหลือไม่รู้ด้วยสาเหตุอะไร พวกเขากันเดินตามโมมิจิมาจนถึงห้องนั่งเล่นรวมสำหรับชั้นปีที่สาม อาจเพราะไม่มีใครอยากกลับห้องนอนของตัวเอง กลับไปเผชิญหน้ากับความกระวนกระวายและว้าวุ่นใจอย่างโคดเคียว ไม่มีเพื่อนๆ ให้พึ่งพิง

คืนวันหยุด ห้องนั่งเล่นรวมว่างเปล่าไร้ผู้คน เหมาะเป็นที่พักหายใจของพวกเขา

"ความขัดแย้งภายในของเผ่าเลือดสีนิลไม่เกี่ยวข้องกับฉัน" แบรดส่งเสียงจู้ๆ แผ่วเบาอย่างไม่พอใจ "ชอบเล่นลูกไม้สกปรกกันคืนนี้ มิน่าถึงไม่กล้าออกไปเจอแสงเคื่อนแสงตะวัน"

"จึ้นนายมาที่นี้ทำไมไม่ทราบ" โมมิจิลึงตามองแบรด "มาโซว์หมาเนาๆ ที่ชอบเลียขี้ในปากนายหรือยัง"

"หุบปากนะ! ยัยปีศาจจิ้งจอก เธอทิ้งมารยาทไปพร้อมกับพรหมจารีของเธอแล้วหรือไง" แบรดตะคอกสวน

"อย่าทะเลาะกันเลยนะ" จูเยว่พูดเบาๆ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คุซส่ายผ่นฤดูควสันต์ที่โปรยปรายลงดับเปลวเพลิงอันร้อนแรงบนผืนดิน "แบรดเองก็เป็นห่วงพวกเลโอนาร์คเหมือนกับทุกคน เพียงแค่แสดงออกไม่เก่ง..." เธอช่วยแก้ต่างให้แบรดอย่างนุ่มนวล "ถ้าเขาไม่เป็นห่วงจริงๆ คงไม่มาอยู่ที่นี่กับพวกเรา"

ดวงหน้าของจูเยว่ฉายแววอ่อนล้าเล็กน้อย การทะเลาะเบาะแว้งระหว่างเพื่อนพ้อง ไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการเห็น ใบหน้าซึ่งระบายด้วย

รอยยิ้มบางอ่อนโยนอยู่เสมอ เวลาที่ปรากฏแวแห่งความขมขื่น

โมมิจิเหลือบมองแบรดด้วยหางตา ก่อนจะส่งเสียงหึเบาๆ
อย่างไม่ชอบใจ

แบรดมองหน้าจูเยว่ โคนหูแดงเถื่อไปหมด เขารู้สึกซึ่งใจจูเยว่
ที่พูดแทนเขา แต่สำคัญไปกว่านั้นคือจูเยว่มองออกมาว่าเขากำลังคิด
อะไร...ก้นบึ้งของจิตใจพลันรู้สึกถึงกำลังใจอันอบอุ่นที่เอ่อท้นอยู่
ภายใน

เด็กหนุ่มกระแอมเบาๆ แล้วก้มหน้าต่ำ เสียงหัมลึกเอ่ยเบาๆ
อย่างเงินอายว่า "ขอโทษนะ"

มุมปากของจูเยว่ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง "ผู้ชายสายซื่น เข้าใจ
ไม่ยากหรอก"

แบรดได้ยืนคังนั้นก็ชะงักไปเล็กน้อย ไม่เข้าใจสักนิดว่าอีกฝ่าย
หมายความว่าอย่างไร

"เลโอนาร์ดจะไม่คืนคิกับไอแซกแล้วหรือ" ทาเอะฮารุเอ่ยถาม
ด้วยสีหน้ากังวล

"เรื่องที่ตระกูลซวาร์ชเคยทำไว้กับตระกูลบาโอรี ไม่ใช่ขอโทษ
คำเดียวก็ลบล้างกันได้ง่ายๆ" เอ็มเมอร์ลด์ถอนใจยาว "อีกอย่าง...
ไอแซกเป็นคนเห็นเองกับคำว่าแฮร์มันน์ปฏิบัติต่อเคาน์เตสบาโอรี
ยังไง"

"แต่ว่า..." ทาเอะฮารุขมวดคิ้วมุ่น "เลโอนาร์ดไม่ได้เป็นคนทำ
สักหน่อย"

"แต่เขาเป็นคนตระกูลเดียวกัน"

"ผู้ชายนี้ยุ่งยากจริงเชียว" โมมิจิส่งเสียงหึในลำคอด้วยความ
รำคาญ "มีเรื่องอะไรก็เก็บเอาไว้ในใจ ไม่เห็นจะมีประโยชน์สักนิด มี
อะไรก็ค่อยตีกันไปเลยสิ! น่ารำคาญที่สุด"

"ที่เธอพูดมากี่มีเหตุผล" จูเยว่พยักหน้าอย่างเฉื่อยชา คงหน้าฉายแววเลื่อนลอยเหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน "ขณะที่หยาดเหงื่อกระเซ็นกระสาย คงกลมพล้นหวั่นไหวด้วยใจปฏิพัทธ์ต่อศัตรู จากนั้นค่อยงอแงจนแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกอีกรูปแบบหนึ่ง แล้ว——"

"แล้ว?" ทุกคนต่างอยากรู้

"หลังจากนั้น ของเหลวที่กระเซ็นกระสายจะไม่ใช่แค่หยาดเหงื่อ" จูเยว่ถอนใจยาว "เป็นเรื่องราวที่หวานละมุนชวนฝัน แต่ตอนนี้ฉันไม่มีแฉะใจจะชื่นชมอะไรเลยจริงๆ..." เธอกลั๊กลุ่มและเศร้าใจจนเผลอพูดสิ่งที่คิดในใจออกมาดังๆ โดยไม่รู้ตัวสักนิด

อีกใจหลังจากนั้น ทุกคนตกอยู่ในความเงียบบอน่าน่ากระอักกระอ่วน แต่ก็วกกลับสู่หัวข้อสนทนาหลักได้อย่างรวดเร็ว

"สรุปแล้วก็คือ" คันจ้วนกระแอมเบาๆ "เรื่องแบบนี้ มอบให้เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญจะดีที่สุด"

"หมายถึงตัวนายเองนะเหรอ" เอ็มเมอร์ลด์เล็กคิ้ว ท่าทางไม่เห็นด้วย "ถ้านายออกโรง สองคนที่อยู่ในภาวะสงครามเย็นอาจจะคว่ำคาบขึ้นมาแทงกันซึ่งหน้าเลยนะ"

ดวงตาของจูเยว่พลันฉายประกายวาว เพราะเจอคีย์เวิร์ดสำคัญ "แทงกัน?..." ประกายรุ่งในเบื้องลึกของแวดใสสว่างวิบวับเพียงอีกใจก็เลื่อนหายราวกับฝนดาวตก เด็กสาวส่ายหน้าพลาถอนใจอย่างสิ้นหวัง จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก

ทุกคนแอบผ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เพราะกลัวจับใจว่าจูเยว่จะหลุดปากพูดอะไรที่น่าตกใจโดยไม่รู้ตัวอีก

"ไม่ใช่สักหน่อย ฉันรู้ว่าตัวเองชำนาญเรื่องอะไร เรื่องความรู้สึกและปฏิสัมพันธ์ในสังคม ไม่ใช่เรื่องที่ฉันเชี่ยวชาญ" คันจ้วนพ่นลมออกจมูกเบาๆ อย่างไม่พอใจ "ฉันรู้จักตัวเองดีหรอกน่า!"

"ฉันก็ไม่เก่งเรื่องประจบเอาใจคนอื่นเหมือนกัน" เอ็มเมอร์ลด์หัวเราะเบาๆ

"ฉันแปลกใจมากกว่าที่เขากล้าพูดว่ารู้จักตัวเองดี" ไมมิจิลคเสียงเบาลง แล้วขยับเข้าไปกระซิบข้างหูเอ็มเมอร์ลด์

"เฮอะ! อยากพูดอะไรก็พูดไปเถอะ! แค่นี้พูดก็ยิ่งทำให้โลกได้เห็นว่าคุณนายนะคั่นเงินไว้สมองขนาดไหน!"

ในความเป็นจริง ไม่ใช่แค่คั่นจั่ววน สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษล้วนไม่เก่งเรื่องปัญหาด้านความสัมพันธ์

อุปสรรคที่ขัดขวางเหล่าสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษ โดยมากมีพื้นฐานอยู่บนความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือการมีผลประโยชน์ส่วนได้ส่วนเสีย ต่างเผ่าต่างเส้นทาง สิ่งมีชีวิตต่างเผ่าพันธุ์อาจอยู่ร่วมกันได้ แต่โดยมากก็เพียงเพื่อความสุขสนุกสนาน น้อยนักที่จะเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ ฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการยื่นมือเข้าคลี่คลายความขัดแย้งภายในกลุ่ม อุดมการณ์สอดคล้องได้ร่วมทาง อุดมการณ์แตกต่างก็แยกย้าย ไม่มีใครคิดจะ 'รื้อฟื้นความสัมพันธ์' ให้กลับมาคึกคักเดิม

พวกเขาคิดว่า การเสียใจในสิ่งที่ตัดสินใจไปแล้ว และพยายามรื้อฟื้นความสัมพันธ์ให้กลับมาคึกคักเดิม เป็นพฤติกรรมของคนอ่อนแอ

เฮอผู้ซึ่งเข้ามาเปลี่ยนแปลงพวกเขา ทำให้พวกเขากลายเป็นคนอ่อนแอ แต่กลับไม่มีใครรู้สึกอับอายเพราะเรื่องนี้

"หวังว่าพวกเขาจะคืนดีกันเร็วๆ นะ"

จูเยว่ตั้งความหวังด้วยใจจริง

"จริงด้วย" ฟลอรัลพูดด้วยสีหน้าขึงขัง "ถึงแม้ว่าสองคนนั้นจะนิสัยประหลาดไปหน่อย แต่พอพวกเขาไม่อยู่ ก็รู้สึกแปลกๆ"

"เธอเองก็ประหลาดพอกันแหละ" เอ็มเมอร์ลด์เขวះ "แต่ถ้า

เธอไม่อยู่ก็รู้สึกแปลกๆ เหมือนกัน คนที่เก่งที่สุดก็เธอแน่ละ อยู่คนละห้องแท้ๆ ยังเกาะกลุ่มกลมกลืนเชียวนะ"

"นั่นเพราะพวกนายจู่นเข้ากับฉันได้พอดีต่างหาก" ฟลอรัลยิ้มบางอย่างภูมิใจ "คนในห้องฉันน่าจะเบื่อจะตายไป"

ตอนแรกเธอเกาะกลุ่มไปไหนมาไหนกับฝูงชิงเพราะอยากใกล้ชิดแบรด แต่สองปีมานี้ เป้าหมายของเธอเริ่มเปลี่ยนไปโดยที่เธอไม่รู้ตัว หากเทียบกันแล้ว เธอชอบเฮฮาอยู่กับทุกๆ คน มากกว่าใกล้ชิดกับแบรดแค่คนเดียว

"วันขอบคุณพระเจ้าผ่านไปแล้ว หลังจากนั้นก็คือคริสต์มาส ปีใหม่อีสเตอร์ ทุกเทศกาลหลังจากนี้ จะมีงานเฉลิมฉลองและอาหารมื้อพิเศษ ได้ยินว่าดินเนอร์ในคืนวันคริสต์มาสจะมีขนมมากார่องวางเรียงกันเป็นหอคอยยักษ์..." โรคอร์ตที่นั่งเฝ้ามองมาตลอดโผล่ออกมา "เหลืออีกเจ็ดเดือน หวังว่าทุกคนจะได้กินอาหารด้วยกันอย่างมีความสุข ให้ทุกๆ วันผ่านไปพร้อมรอยยิ้ม"

นี่คือเสียงภายในใจของทุกคนในทีมนั้น

พอออกจากป่าแห่งอาทิตย์อัสดง ฝูงชิงก็เดินตามเลโอนาร์ค

กลับหอพัก เลโอนาร์คเดินเร็วมาก ฝูงชิงวิ่งตามแทบไม่ทัน ระหว่างทางเกือบสะดุดล้มหลายครั้ง

"เลโอนาร์ค—"

"อย่าเข้ามา"

"นี่ก็ห้องของฉันเหมือนกันนะ"

"พื้นที่ตรงนี่คืออาณาเขตของฉัน" เลโอนาร์คหันหลังให้ฝูงชิง เขายืนตัวตรงอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ แล้วตะคอกเสียงลั่นว่า "ไปให้พ้น!"

คำตอบที่ได้รับคือเสียงฝีเท้าที่ขยับใกล้เข้ามาทีละน้อย

"ฟังที่ฉันพูดไม่เข้าใจหรือยังง!"

เลโอนาร์คขึ้นเสียง เริ่มบันคาลโทสะ

"สองปีก่อน ขนาดนายนอนจมกองเลือดอยู่กับพื้น ยังสั่งไม่ให้ฉันยุ่งกับนาย แถมยังพูดว่าจะฆ่าฉัน ฉันเมื่อสองปีก่อนไม่ยอมทำตาม ที่นายบอก ฉันในตอนนี้อะยังไม่มีทางทำตามที่นายบอก"

เลโอนาร์คไม่เข้าใจ "ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย"

"เราเป็นเพื่อนกันนะ!" ผู้ซิงเริ่มเคียดแค้นขึ้นมาบ้าง "นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นายถามคำถามนี้กับฉัน! ทำไมเรื่องเดิมๆ ต้องถามซ้ำซาก มันเข้าใจยากขนาดนั้นเลยหรือยังง!"

"นายรู้แล้วไม่ใช่หรือไงว่าฉันเป็นคนเลวขนาดไหน"

"ภาพลักษณ์ของนายในความทรงจำของฉันเมื่อสองปีก่อน เลวร้ายยิ่งกว่าตอนนี้ด้วยซ้ำ ฉันยังกล้าเข้าใกล้นายเลย แล้วฉันในตอนนี้จะไม่กล้าได้ยังง!"

ตอนนั้นเขาเพิ่งเข้าเรียนที่ซาลอมอะคาเดมี่ ตัวตนใหม่และโลกใบใหม่ทำให้เขาหวาดกลัวและไม่คุ้นเคย เขาเคยเข้าใจผิดด้วยซ้ำว่าเลโอนาร์คแอบลอบบุโจมหึงสาวหรือไม่ก็สัตว์ต่างๆ ในเวลากลางคืน เพื่อขโมยคุณเลือกของพวกเขา

เลโอนาร์คไม่ตอบ เพียงแค่นหัวเราะเบาๆ เหมือนสมเพชตัวเอง

ผู้ซิงเอ๋ย...ช่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเสียเหลือเกิน ไร้เดียงสาจนดูเหมือนโง่เขลา ใส่ใจจนเขาเห็นแล้วทนไม่ได้...ทนไม่ได้ที่จะทำให้ผู้ซิงเจ็บปวด ทนไม่ได้ที่จะดึงผู้ซิงเข้าไปเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งที่ไร้ทางออก

"นายโอเคอยู่ไหม" ผู้ซิงเดินเข้าไปหาเลโอนาร์ค มียื่นออกไปเหนือแผ่นหลังของร่างสูงโดยอัตโนมัติ แล้วแตะหลังอีกฝ่ายเบาๆ อย่างอ่อนโยน

แต่ก่อนเวลาเขาไม่สบายหรือเสียใจ หลินหลินมักปลอบโยน
เขาด้วยวิธีนี้ การกระทำเพียงง่ายๆ กลับได้ผลชะงัดคุณเวทมนตร์
ทำให้เขารู้สึกอุ่นใจและสบายใจ

เสียงถอนใจด้วยความขมขื่นแว่วมาอย่างแผ่วเบาจนแทบสัมผัส
ไม่ได้ เสียงนั้นเล็ดลอดมาจากลำคอของเลโอนาร์ค

พี่!

พละกำลังมหาศาลพุ่งเข้าไปใส่ผู้ซิง ทำให้เขาจำต้องปล่อยมือ

"อย่าแตะตัวฉัน" สายตาเหินห่างและเย็นชาอย่างที่สุดของ
เลโอนาร์คที่เมแทงจิตใจจนรู้สึกร้าวราน "เรื่องที่ไอแซกพูดเป็นเรื่อง
จริง ปู่ของฉันทำลายตระกูลบาโอรี และฉันรู้เรื่องนี้มาตลอด"

"เลโอนาร์ค?"

"การทำทุกวิถีทางเพื่อกำจัดสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง
เป็นขนบของตระกูลซวาร์ชมาแต่ยุคโบราณ" เลโอนาร์คคว้ากระบี่
สะพายขึ้นถือแล้วเดินไปที่คูเสื้อผ้า ร้างสูงเพรียวหยิบของสองสามชิ้น
โยนใส่กระบี่ "ถึงแม้ของสิ่งนั้นจะยังไม่เป็นภัยคุกคาม แต่ถ้า
ตรวจสอบพบว่ามีความเป็นไปได้ที่จะสร้างอันตราย ก็ต้องกำจัดทิ้งให้
หมด" เลโอนาร์คมัดปากกระบี่สะพาย จากนั้นหันมามองผู้ซิงอีกครั้ง
"เรื่องนี้ฉันน่าจะรู้ดี"

ผู้ซิงไม่ตอบ เขารู้ว่าเลโอนาร์คกำลังพูดถึงการทัศนศึกษา
ครั้งที่ผ่านมา เหตุการณ์ที่ซิลเวียโจมตีเขา

"แต่นั้นไม่ใช่ความผิดของฉัน..."

"นั่นเป็นผลลัพธ์จากการตัดสินใจของตระกูลซวาร์ช และฉัน
เป็นคนของตระกูลซวาร์ช คนในตระกูลฉันวางแผนลอบสังหารนาย"
เลโอนาร์คพูดทะลุกลางปล้อง ขัดจังหวะผู้ซิงที่กำลังพูด "ผู้ซิง คน
พวกนั้นต่างหากที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ที่แท้จริงของฉัน ความสัมพันธ์

ระหว่างเผ่าเลือดสินิลไม่ใช่ปมที่สามารถคลี่คลายได้ง่ายๆ ต่อให้ใช้เวลาทั้งชีวิตก็ตาม"

เขารู้ว่าสิ่งที่ตระกูลซวาร์ชปรารถนามาตลอดคืออะไร

เขารู้ว่าต้องทำอะไร จึงจะทำให้ตระกูลซวาร์ชหมดความสนใจในตัวผู้ซิงและเพื่อนคนอื่น

ผู้ซิงมองเลโอนาร์ค ช่วงขณะนั้นไม่รู้จะเถียงว่าอย่างไร จู่ๆ เขาก็หวังเหลือเกินว่าตัวเองจะมีวาทศิลป์อันยอดเยี่ยมเหมือนเอ็มเมอร์ลด์หรือฟลอรัล หวังเหลือเกินว่าเขาจะโน้มน้าวเลโอนาร์คได้สำเร็จ ทำให้เลโอนาร์คยอมเชื่อว่า เลโอนาร์คมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในหัวใจของทุกคน เรียกได้ว่าสนิทเหมือนพี่น้องร่วมสายเลือด

สายใยแห่งความสัมพันธ์ที่ยึดโยงพวกเขา แข็งแกร่งและยากแก่การทำลายยิ่งกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือด

"แต่...ต่อให้ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ฉันก็ใส่ใจเรื่องของนายมากๆ อยู่ดี ถ้านายได้รับบาดเจ็บ ฉันจะเสียใจ..." ผู้ซิงพิมพ์ผ้าแผ่วเบา "อีกอย่าง...ฉันเชื่อใจนาย ฉันรู้ว่าเลโอนาร์ค ซวาร์ช ไม่ได้เป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิตแบบนั้นแน่"

เลโอนาร์คกัดฟันพลางคิดว่ากระเป๋าเปื้อนสะพาย ตั้งท่าจะเดินออกไป

"นายจะไปไหนนะ" ผู้ซิงตามไปติดๆ

เลโอนาร์คหันมา มือเหวี่ยงไปฉีกผู้ซิงให้ห่างจากตัว ผู้ซิงทรงตัวไม่อยู่ ร่างกระแทกกำแพงแล้วร่วงลงไปกองกับพื้น

"โอ๊ย..." ผู้ซิงคลำกันป้อยๆ ด้วยความเจ็บ พยายามรวบรวมกำลังลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล

เลโอนาร์คเหลือบมองผู้ซิงแวบหนึ่ง พยายามข่มความรู้สึกที่พลุ่งพล่านอยู่ในใจ ก่อนจะเบือนหน้าไปอีกทางอย่างเย็นชา แล้ว

หันหลังเดินจากไป

"เคียว!"

พอผู้ซึ่งไล่ตามมาถึงประตู ก็พบเพียงระเบียบทางเดินอัน
ว่างเปล่า ไม่เห็นแม้เงาของร่างที่หันหันออกไปเมื่อครู่

เข้าคู่

ห้องฟ้ามุขมัว ม่านราตรีสีคำสนิทปรากฏแสงอรุณยามเช้า
ทออยู่ราวๆ เหมือนสีโคลนไต้ น้ำลึก หนักอึ้งและชุ่มชื้น

โมงยามนี้คือช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่าน ใกล้เคียงสิ้นสุดของ
ช่วงเวลาที่ผ่านมาเลือกสินลเคลื่อนไหวมากที่สุด ถึงเวลาหวนคืนสู่รังเพื่อ
เร้นกายจากแสงตะวัน ประตูใหญ่ของปราสาทตระกูลซวาร์ชถูก
กระชากเปิดอย่างรุนแรงและจวบจ้วง ฉับพลันนั้นปราสาทอันโอโงะ
คกอยู่ในความเงียบ เสียงพุดคุย เสียงคนกำลังทำงาน เงียบกริบลง
ในพริบตา

ลอเรนซ์ หัวหน้าพ่อบ้านซึ่งรับใช้ตระกูลซวาร์ชมากกว่าร้อยปี
ปรากฏตัวที่โถงด้านหน้าในฉับพลัน กระนั้นสีหน้าท่าทางก็ไม่เร่งร้อน
แม้แต่น้อย พอเห็นผู้มาเยือน สีหน้าสงบนิ่งน่าเกรงขามของพ่อบ้าน
อาวุธก็ปรากฏแวบประหลาดใจ

"คุณชายเลโอนาร์ค?" เขาสัมผัสได้โดยสัญชาตญาณว่ามี
บางสิ่งผิดปกติ "ทำไมคุณชาย..."

"ที่นี่คือคฤหาสน์ตระกูลผม ทรัพย์สินของผม เจ้าของบ้าน
จะมาจะต้องแจ้งใครด้วยหรือ" เลโอนาร์คเค้นถามเสียงเย็น ทุก
อากัปกริยาแผ่วรังสีคุกคามรุนแรง "ผมมีคำถามที่ต้องการคำตอบ"

รอยยิ้มบนใบหน้าของเลโอนาร์คทำให้ลอเรนซ์ขนลุกชู่แม้
อากาศไม่หนาว แต่จิตใจหลังจากนั้น ความรู้สึกขนพองสยองเกล้าก็

เปลี่ยนแปลงเป็นความยินดีปรีดา

รังสีแห่งอำนาจแบบนี้ ความน่าเกรงขามแบบนี้ เหมือนท่านแฮร์มันน์ไม่ผิดเพี้ยน นี่ละคือบุคลิกของผู้นำแห่งตระกูลซวาร์ชที่แท้จริง!

"กระผมจะพยายามตอบคำถามของคุณชายอย่างสุดความสามารถครับ" ลอเรนซ์ตอบอย่างนอบน้อม

"ผมขอคิดก่อน จะเริ่มจากคำถามไหนก่อนดี" เลโอนาร์คเอียงศีรษะ แกล้งทำท่าครุ่นคิด "เรียงตามลำดับเวลาก็แล้วกัน ข้อแรก แฮร์มันน์สังหารเคาน์เตสเอลิซาเบธ บาโอรี แล้วบิดาเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ถูกต้องไหม"

ลอเรนซ์ประหลาดใจเล็กน้อย เขาไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเจ้านายของเขาถึงได้รับรู้ความลับของตระกูลที่ถูกเก็บงำมาหลายร้อยปี คนที่รู้ความจริงเรื่องนี้มีเพียงผู้อาวุโสตระกูลซวาร์ชไม่กี่คน

เลโอนาร์คเลิกก๊วพลางแค้นหัวเราะเสียงเย็น ก่อนจะถามต่อ "การช่วยปิดบังตัวคนที่แท้จริงและเลี้ยงดูทายาทของตระกูลบาโอรีไม่ใช่เพราะต้องการพิทักษ์ความถูกต้อง แต่เพราะต้องการจับตาดูแลควบคุมพวกเขาอย่างใกล้ชิด อย่างนั้นใช่ไหม" ทำให้ตระกูลบาโอรีเข้าใจผิดคิดว่าตระกูลซวาร์ชมีบุญคุณต่อตนเอง หลังจากนั้นอ้างบุญคุณเพื่อหลอกล่อใช้อีกฝ่าย คำทราบดีแต่แบบยล สมแล้วที่เป็นปู่ของเขา

"กระผมไม่เข้าใจว่าคุณชายกำลังพูดเรื่อง——"

"อ้อ จำไม่ได้ั้งั้นหรือ ยอกเยียมมาก แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพื่อหลบเลี่ยงความรับผิดชอบ คงเป็นสิ่งที่แฮร์มันน์สั่งสอนเอาไว้ ฉันผมขอถามเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้แทนก็แล้วกัน" เลโอนาร์คเดินอย่างสามชุกเข้าไปหาลอเรนซ์ "เมื่อเดือนสิงหาคม ชิลเวียพยายาม

ลอบสังหารเฮ่อฝูซิงที่วิหารเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก คุณเป็นคนวางแผน
ใช้ไหม"

ลอเรนซ์ไม่ตอบ ไม่ยอมรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ

"แต่แผนการล้มเหลว น่าเสียคายสินะ?"

เลโอนาร์ดยิ้มเยือกเย็น

"หากคุณชายจะลงโทษกระผมด้วยเรื่องนี้ กระผมจะไม่ขัดขืน"

ลอเรนซ์ตอบเสียงเรียบ "กระผมไม่รู้สึกเสียใจกับการตัดสินใจของคน
หากเด็กหนุ่มคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ จะไม่เป็นผลดีต่อคุณชาย"

"ไม่เป็นผลดีกับผม? เฮอะ! ไม่เป็นผลดีกับตระกูลซวาร์ช
เสียมากกว่า" เลโอนาร์ดส่งเสียงหัวเราะในลำคออย่างไม่พอใจ "สิ่งที่
คุณต้องการ ก็แค่หุ่นเชิดที่ยินดีทุ่มเทร่างกายแรงใจปกครองตระกูล
ซวาร์ช ยอมทำทุกอย่างเพื่อแย่งชิงอำนาจและกอบโกยผลประโยชน์
ให้ตระกูล หุ่นเชิดแบบเดียวกับแฮร์มันน์"

"ท่านแฮร์มันน์ไม่ใช่หุ่นเชิดนะ! ท่านคือหัวหน้าที่แข็งแกร่ง
ต่างหาก!"

"เพราะเขากับพวกคุณกมลสันดานชั่วช้าเหมือนกัน กันมากกว่า
มัง"

"คุณชายไม่ควรพูดถึงคุณปู่ของคุณชายแบบนี้ะขอรับ"

ลอเรนซ์หันมาจ้องตาเลโอนาร์ด "คุณชายเป็นทายาทที่สืบสายเลือด
โดยตรง ลบหลู่เขาก็เท่ากับลบหลู่ตัวคุณชายเอง"

"เฮอะ! ทายาทผู้สืบสายเลือดสินะ" ใช่แล้ว นี่คือความจริงที่
ไม่มีวันลบล้างหรือเปลี่ยนแปลงได้ เขากับปีศาจชั่วช้าสามานย์คนนั้น
เป็นสายเลือดเดียวกัน และต้องแบกรับภาระอย่างเดียวกัน เขาเข้าใจ
ดี ด้วยเหตุนี้เขาถึงกลับมาเพื่อแบกรับภาระหน้าที่อันโสมมต่อจาก
บรรพบุรุษ

แม้ไม่เต็มใจอย่างที่สุด แต่หากไม่กลับมาฆ่าเหยียบบ่อโคลนสกปรกที่นี่ คนในตระกูลของเขาไม่มีทางยอมเลิกรา จะอย่างไรเขาก็ถูกขังอยู่ในกรง همینเนาที่คละคลั่งด้วยกลิ่นคาวเลือดแห่งนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

เพื่อนคือคนสำคัญของเขา เขาจะใช้วิธีแบบของเขาเองเพื่อปกป้องทุกคน

สองปี แม้เป็นเวลาเพียงสั้นๆ แต่ก็นานเพียงพอ ความทรงจำตลอดสองปีที่ผ่าน เพียงพอให้เขาหวนนึกถึงไปชั่วชีวิต เพียงพอเป็นที่ปักใจ อยู่เคียงข้างเขาในวันคืนอันโคดเคี้ยวในอนาคต

"คุณชายเลโอนาร์ค?" ลอเรนซังนง เขานึกว่าเลโอนาร์คกลับมาเพื่อเอาผิดและลงโทษเขา ตอนที่ถูกลามเรื่องเช่อยู่ซึ่ง เขาเตรียมใจรับความตายไว้ด้วยซ้ำ

"นับจากวันนี้เป็นต้นไป ผมจะรับช่วงเป็นผู้ปกครองตระกูลซวาร์ช พวกผู้เฒ่าในสภาผู้อาวุโสเตรียมเกษียณกลับบ้านไปนอนรอวันตายได้เลย"

"ว่าไงนะครับ!?" สถานการณ์พลิกเปลี่ยนโดยไม่คาดคิด จนพ่อบ้านสูงวัยไม่แน่ใจว่าควรกังวลหรือยินดีมากกว่ากัน

"ทำไม ไม่พอใจ?"

"ตระกูลซวาร์ชเป็นของคุณชายมาแต่แรก การสืบทอดตำแหน่งของคุณชายเป็นสิ่งที่ทุกคนตั้งตารออยู่แล้วครับ"

"ดีมาก" มุมปากของเลโอนาร์คยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม "ขึ้นสู่ตำแหน่งแล้ว ก็ต้องลงมือทำอะไรบ้าง เพื่อพิสูจน์ให้คนภายนอกประจักษ์ถึงความสามารถของทายาทซวาร์ชรุ่นใหม่"

"คุณชายหมายความว่า?"

"การขยายอิทธิพลของศาลแห่งการชำระล้าง เป็นภัยร้าย

คุกคามตระกูลของพวกเขา" เลโอนาร์คประกาศกร้าว "ประกาศไปยังพันธมิตรทั้งหมด เกณฑ์นี้กรบและทหารกล้าทุกหมู่เหล่า รวบรวมกำลังทัพ พวกเราต้องโจมตีตอบโต้ กวาดล้างพวกไวต์ไทรแองเกิลให้ราบคาบ!"

เขาจะเป็นผู้ชะล้างโลกใบนี้ ชะล้างภัยคุกคามของสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษ ชะล้างศัตรูที่อาจเป็นอันตรายต่อเพื่อนของเขา

ลอเรนซ์ชะงักไปชั่วครู่ เขาไม่เคยคิดว่าเลโอนาร์คจะตัดสินใจทำอะไรแบบนี้ "คุณชายเลโอนาร์ค การตัดสินใจครั้งนี้นุ่มบ่าเกินไปนะขอรับ!"

ประเมินจากสถานการณ์ในเวลานี้ กลุ่มผู้อาวุโสต้องการกำจัดอิทธิพลของตระกูลบาโอรีที่กำลังแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ เรื่องไวต์ไทรแองเกิลไม่เป็นประเด็นสำคัญเลยสักนิด ในความเป็นจริงไวต์ไทรแองเกิลเป็นแค่เครื่องมือปลุกระดม สร้างศัตรูร่วมเพื่อปลุกเร้าอุดมการณ์ของคนในเผ่า เป็นกุศโลบายเพื่อแย่งชิงอำนาจทางการเมือง ตระกูลซวาร์ชไม่เคยคิดจะต่อกรกับพวกมันซึ่งหน้า

"ตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณเผ่ารอให้ผมกลับมาสืบทอดอำนาจ ตอนนี้ความปรารถนาของคุณเป็นจริงแล้ว" เลโอนาร์คปรายตามองลอเรนซ์ด้วยหางตา "คุณเป็นแค่ข้ารับใช้ พอได้รับคำสั่งของเจ้านายสิ่งเดียวที่ทำได้คือปฏิบัติตามอย่างสุดความสามารถ"

พุกบก็เดินผ่านหน้าลอเรนซ์ไปอย่างไม่แยแส ทิ้งอีกฝ่ายไว้ในห้องโถงด้านหน้า ปล่อยให้พ่อบ้านซวาร์ชรับมือกับปัญหาชนกิลด์กลุ่มโดยลำพัง

ลอเรนซ์กัดฟันแน่น มือกำหมัดจนเส้นเอ็นปูดโปน

เขารู้ว่าเจ้านายของคนมีแผนการอะไรในใจ เปลือกนอกที่ทุกคนเห็นคือเลโอนาร์คสืบทอดอำนาจของตระกูล เป็นผู้นำสมาชิก

ร่วมเผ่าเพื่อกำจัดศัตรู แต่ในความเป็นจริง เขาใช้วิธีที่แทบไม่ต่างอะไรกับการฆ่าตัวตาย ทั้งชีวิตตัวเองให้ดับสลายไปพร้อมศัตรู เขาวางแผนจะใช้วิธีสุดโหดเพื่อทำลายตระกูลซวาร์ซ!

ความหวาดวิตกแปรเปลี่ยนเป็นความชิงชัง โทสะนั้นพานลูกลามไปถึงบุคคลอื่น

หากรู้แบบนี้ เขาคงไม่ใช้ชีวิตกากเดนทายาทตระกูลวาคารอยไม่ปล่อยยให้กากเดนที่เป็นสายเลือดของตระกูลบาโฮรีหลงเหลืออยู่ แม้แต่คนเดียว ผิดที่เขาเมตตาเคาน์เตสคำท่ารามนางนั้น ผิดที่ความละอายใจเฮงซวยของเขาเอง!

ก้นบึ้งในแวตของลอเรนซ์พลันปรากฏรังสีอำมหิตคำมีค

ความผิดพลาดต้องแก้ไขอย่างถอนรากถอนโคน โชคดีที่เขายังมีโอกาสแก้ไขความผิดพลาดครั้งนี้...

อากาศที่เจือด้วยไออุ่นปลายฤดูใบไม้ร่วงเปลี่ยนแปลงอย่าง

ไร้สัญญาณเตือน เพียงชั่วข้ามคืนก็กลายเป็นหม่นอันหนาวเหน็บ ซาลอมอะคาเดมีปกคลุมด้วยหมอกเย็นเยือกหม่นสลัวและอุณหภูมิหนาวจัดเสียครະครุ่ ไม่ใช่แค่สภาพอากาศ ทุกตารางนิ้วภายในโรงเรียนห่อหุ้มด้วยบรรยากาศอ้างว้างเหน็บหนาว

หลังจากฟังรายงานของซามูคาวะจบ สีหน้าของซาบิทันก็หม่นลงเล็กน้อย เขายิ้มอย่างเศร้าหมองแล้วพูดว่า "ไม่นึกว่าไอเดียแย่ๆ ของเลสลีจะมีประโยชน์อยู่บ้าง คราวนี้ทุกคนสืบพบข้อมูลที่เป็นประโยชน์จริงๆ"

"ครับผม" ซามูคาวะตอบรับด้วยความเคารพ "บางเรื่องผมไม่ได้อธิบายกับเลสลีอย่างละเอียด เพราะเกรงว่าจะเกี่ยวโยงถึงเรื่องภายในของตระกูลต่างๆ ข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ แตกต่างจาก

สิ่งที่พวกเรารับรู้กันมา"

"วิธีของพวกเขาคุณนับว่าถูกต้องแล้ว แม้ว่าเรื่องของเคาน์เตส บาโอรีจะเป็นโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้า แต่นั่นเป็นเรื่องภายในของ เฝ้าเล็คซีนิล ต้องปล่อยให้พวกเขาจัดการกันเอง"

"ผมแค่เป็นห่วงว่ายังจัดการจะยิ่งแย่งนะครับ" ซามูคาวะ ขมวดคิ้ว "วันรุ่งขึ้นหลังจากการเดินทาง เลโอนาร์ค ซวาร์ชเดินทาง กลับบ้านประจำตระกูลในซตุทท์การ์ทโดยผลการ และสืบทอดอำนาจ ในฐานะผู้นำของตระกูลซวาร์ชทันที เขารวบรวมกำลังพลของ พันธมิตรฝ่ายเหนือ เปิดฉากสงครามกับไวท์ไทรแองเกิล!"

เขาตั้งใจจะรายงานเรื่องนี้กับซาบิทันตั้งแต่คืนแรกที่เดินทาง ถึงโรงเรียน แต่คืนนั้นซาบิทันไม่อยู่ ผ่านไปถึงห้าวัน กว่าครูใหญ่จะ เดินทางกลับมา

"ผมเชื่อว่าเลโอนาร์ค ซวาร์ชรู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่" ซาบิทันถอนใจแผ่วเบา

"ตอนนี้บรรยากาศภายในโรงเรียนตึงเครียดมาก ภายนอก กำลังจับตาว่าซาลอมอะคาเดมีจะดำเนินรอยตามเส้นทางของ ตระกูลซวาร์ช และประกาศสงครามกับศาลแห่งการชำระล้างหรือไม่ นักเรียนอวคคีหลายคนร้องแรกแหกกระเชออยากออกนอกโรงเรียน เพื่อ 'สร้างผลงาน' นำชื่อเสียงเกียรติยศมาให้ตระกูลของตัวเอง! แต่ 'วีรบุรุษ' นำหัวร่อพวกนั้น สอบวิชาอาคมพื้นฐานกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่ผ่านด้วยซ้ำ! ขนาดเขียนจดหมายลาตายยังเขียนไม่ได้เรื่อง ยังจะคัดค้านอยากค้นหาที่ตาย!"

ซามูคาวะระบายความโกรธเกรี้ยวที่อัดอั้นในใจมาหลายวันใน รวดเดียว ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงคาคโทเซเล็กน้อย "ท่านควรจะอยู่ในโรงเรียนเพื่อเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่ทุกคน ช่วงเวลาวิกฤตเช่นตอนนี้

ท่านไปอยู่ที่ไหน"

"ไปเยี่ยมเพื่อนเก่า" ซาบิทันถอนใจยาวอีกครั้ง รอยยิ้ม
หมองเศร้าปรากฏบนใบหน้า "สถานการณ์ดูจะแย่แย่ลงเรื่อยๆ นะเนี่ย"

"ท่านยังยิ้มได้อยู่อีก..." ซามูคาวะบ่นจิมจ่าอย่างไม่พอใจ

เขารู้ดี เพื่อชาลอมอะคาเดมี่ และเพื่อสร้างความสมานฉันท์
ระหว่างเผ่าพันธุ์ทั้งหลายที่มีเรื่องขัดแย้งซึ่งกันและกัน ซาบิทันเดิน
ทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปทั่วทุกถิ่นที่ พยายามสุดความสามารถเพื่อ
เผยแพร่และอธิบายแนวความคิดของเขาให้คนอื่นๆ เข้าใจ เชิดชูและ
ดำรงไว้ซึ่งสันติภาพอันเป็นเป้าหมายของเขา

เขาคิดมาตลอดว่า ซาบิทันเป็นคนทำงานหนักที่สุด และงานยุ่ง
ที่สุดในชาลอมอะคาเดมี่ ทั้งยังเป็นคนที่หัวรั้นที่สุด และจิตใจดีงาม
ที่สุดในโลกของสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษด้วย

ในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็นึกถึงเฮอผู้ซิง เด็กหนุ่มที่ยืนคิดท่อมเท
ทุกสิ่งโดยไม่มีเงื่อนไข เพื่ออุดมการณ์ที่ตนเองยึดมั่น

ช่างโง่งเงลา โง่งจนคนรอบตัวปวดหัวในใจ

ซาบิทันยิ้มบาง "ไม่ว่าทุกอย่างจะเลวร้ายไปเสียหมดหรอก
นะ"

"หากว่าสถานการณ์เป็นอย่างที่พวกเราเห็นอยู่ตอนนี้ แม้จะ
ยากเย็นแสนเข็ญ แต่อย่างน้อยก็ยังพอมีทางเยียวยาอยู่บ้าง" ซามูคาวะ
ถอนใจลึก ก่อนจะเอ่ยสิ่งที่ตัวเองกังวลออกมา "ผมรู้สึกว่าการนี้มี
บางอย่างไม่ปกติ มีหลายอย่างมากมาย ที่ไม่ปกติ มองเผินๆ เหมือน
เป็นเรื่องบังเอิญ แต่สุดท้ายทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกลับเชื่อมโยงและ
เกี่ยวพันกัน แต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เหมือนกำลังผลักดันให้โลก
เคลื่อนที่ไปสู่ภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่ที่ไม่มีผู้ใดคาดคะเนถึง"

ซาบิทันฟังอย่างเงียบๆ ทำท่าทางไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อย

"เซฟอน ผู้สร้างระฆังสยบวิญญาณเมื่อสามร้อยปีก่อน คืออดีตผู้นำลัทธิไวต์ไทร์แองเกิล แต่รูปลักษณะภายนอกของเขากลับคล้ายคลึงกับอสูรที่ถูกผนึกอย่างมาก" ซามุคาวะกลืนน้ำลาย "อสูรแห่งความยุติธรรมที่ถูกผนึกไว้ เวลานี้ยังอยู่ในกรงขังหรือไม่ครับ"

"ใช่ ค่ายอาคมอำพรางตาที่ปกป้องชาลอมอะคาเดมี่จากโลกภายนอก ขับเคลื่อนด้วยการดึงพลังวิญญาณจากอสูรคนนั้น หากโรงเรียนของเรายังปลอดภัย ก็แสดงว่าผนึกอยู่ในสภาพสมบูรณ์" ซาปิทันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเชื่อมั่น "อีกอย่าง...คุณย่อมรู้ดี หากอสูรคนนั้นหลุดออกสู่โลกภายนอกจริง ก็ไม่มีทางที่ยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับมนุษย์"

ซามุคาวะมองหน้าซาปิทัน ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า "อันที่จริงถามตอนนี้อาจสายเกินไป แต่มีเรื่องหนึ่งที่ผมสงสัยมาตลอด รอยแยกของมิติที่ใช้ผนึกอสูรแห่งความยุติธรรมคนนั้น หรือพูดอีกอย่างก็คือตำแหน่งที่ตั้งของชาลอมอะคาเดมี่ในเวลานี้ ใครเป็นคนสร้างขึ้นมากันแน่"

"เพื่อนเก่าที่สำคัญมากคนหนึ่งของผม" ซาปิทันตอบด้วยรอยยิ้ม "คนที่ผมไปพบเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา"

"เวลาล่วงเลยมาถึงตอนนี้แล้ว ก็ยังเปิดเผยตัวตนของเขาไม่ได้หรอกครับ"

ซาปิทันส่ายหน้าน้อยๆ "เขาหลบหนีจากโลกภายนอกมาเป็นเวลานาน จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ต้องการถูกรบกวน" ยังอยู่ในห้วงนิทราอันยาวนาน ตัดขาดจากโลกภายนอก

เขารู้สึกอิจฉาเธออยู่เล็กน้อย คงดีไม่น้อยหากเขาสามารถสลักปัญหาและทิ้งความกังวลทั้งหลายบนโลกไว้เบื้องหลัง ปล่อยตนเองให้จมดิ่งสู่ห้วงนิทราอันยาวนาน ไม่ต้องตื่นขึ้นอีก แต่ความคือร้อนในตัว

ไม่ปล่อยให้เขาทำแบบนั้น

ซามูเอลจะหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อย "ท่านซาบิทัน ตอนนี้สถานการณ์เลวร้ายมาก เลวร้ายระดับเดียวกับกมลสันดานของเลสท์ทุกอย่างและทะเลาะแหลกเหลวไปหมดแล้วนะครับ!"

ซาบิทันเอ่ยตอบอย่างใจเย็นว่า "สรุปก็คือ คุณคิดว่าพวกเราควรส่งกำลังทหารไปรบกับไวต์ไทรแองเกิลอย่างนั้นหรือ"

ซามูเอลขยับผมแรงๆ อย่างร้อนใจ "ผมไม่เห็นด้วยกับการส่งนักเรียนไปรบ แต่เจ้าหน้าที่ในตำแหน่งอื่น รวมถึงศิษย์เก่าที่มีความสามารถโคเคน บางทีเราน่าจะขอให้พวกเขา——"

วู๊ ซาบิทันก็พูดแทรกกลางปล้อง ชัดจังหะไม่ให้ซามูเอลจบบระโยค "คุณคิดว่า ทุกสิ่งที่ซาลอมทำอยู่ในเวลานี้เป็นเรื่องดีงามหรือเลวร้าย?"

"ก็ต้องดีแน่นอนอยู่แล้วครับ!" พวกเขามันก็อสูรทเวะโบราณช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากการถูกกวาดล้างเผ่าพันธุ์

"ไวต์ไทรแองเกิลก็คิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำถูกต้องเช่นเดียวกัน" ซาบิทันยิ้มบาง "แสดงว่าระหว่างเราสองฝ่าย ต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายผิด"

"หมายความว่า?"

"สิ่งที่พวกเรารู้ คือทุกการกระทำและการรับรู้ของเราล้วนมีข้อจำกัด คนที่มีข้อจำกัดไม่อาจตัดสินสิ่งใดด้วยความเป็นธรรม มีเพียงเทพเจ้าที่มีพลังสมบูรณ์พร้อมเท่านั้น ที่สามารถตัดสินคนอื่นได้" ซาบิทันตอบเสียงแผ่วเบาแต่แข็งขัง "สิ่งที่พวกเราทำได้คือค้นร่นต่อสู้ด้วยกำลังทั้งหมดที่มี สำเร็จหรือล้มเหลวไม่ใช่สิ่งที่เราจะกำหนดได้"

"แปลว่าท่านต้องการให้พวกเรานิ่งรอความตายอยู่เฉยๆนั้นหรือ"

"ไม่ใช่แบบนั้น ก่อนเราจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดโดยกระจ่าง ควร มุ่งความสนใจไปที่ภาระหน้าที่ของเราเองเสียก่อน ที่ชาลอมอะคาเดมี ยังมีเรื่องมากมายต้องจัดการ มีคนมากมายต้องการความใส่ใจ การ ระบาย่าพันโดยไม่จำเป็น ยิ่งน้อยยิ่งดี ระหว่างการเดินทางทัศนศึกษา มือของพวกเราเปื้อนเลือดมากพอแล้ว"

การล่าไวต์ไทรแองเกิลเป็นกิจกรรมที่เลสลีเสนอขึ้นมาสสำหรับ ปีนี้ แม้เขาพยายามคัดค้านสุดกำลัง แต่อีกฝ่ายอิทธิพลแข็งแกร่ง ทั้ง ยังหยั่งรากสร้างอำนาจในชาลอมจนมั่นคง เขาไม่มีทางเลือกนอกจาก ยอมอนุมัติให้ชาลอมจัดกิจกรรมโหดเหี้ยมทารุณแบบนั้น

หากสถานการณ์วุ่นวายคงที่ซามูคาวะพูดจริงๆ ก็คงต้องปล่อย ให้เป็นไป ก่อนการปฏิวัติครั้งใหญ่จะเริ่มขึ้น การทำลายล้างเป็น เส้นทางที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง เรื่องทั้งหมดคือเหรียญสองด้าน เมื่อการ ทำลายล้างสิ้นสุด ย่อมนำมาซึ่งชีวิตใหม่

พอเห็นซามูคาวะทำหน้าที่เครียด ซาบิทันก็ยิ้มบาง "แม่เคินฝ่า หุบเขาเงามัจจุราช ก็ไม่กลัวอันตรายใดๆ"

"หึ! จะบอกว่าไม่กลัวเพราะพระเป็นเจ้าสถิตกับพวกเรา จันทรอ ผมไม่ใช่ลูกศิษย์ผู้ศรัทธาหรอกระ" ซามูคาวะหันมองไป นอกหน้าต่าง แล้วพึมพำกับตัวเองว่า "หากพระเป็นเจ้ามีอยู่จริง พระองค์จะยืนอยู่ฝ่ายไหนนะ"

พวกเขาเป็นฝ่ายธรรมะใช่หรือไม่ หรือแท้จริงแล้วพวกเขาคือ ชาวอีลิปส์ที่กดขี่ชาวอิสราเอล?

วันที่ห้าหลังจากเลโอนาร์โดไปจากโรงเรียน

ข่าวลือเรื่องสถานการณ์ที่พลิกผันในสงครามระหว่างไวต์- ไทรแองเกิลกับสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษแพร่สะพัดมาจนถึงชาลอม

อะคาเดมี่ แต่ทุกสิ่งในโรงเรียนยังดำเนินไปตามปกติ ยังต้องไปเข้าเรียน ทุกคนต่างจัดการเรื่องของตัวเอง พุคคุยและกินข้าวอย่างมีความสุข รวากับไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หรือต่อให้พวกเขาารู้ก็เสแสร้งแก่งไม่รู้อะไร เหมือนทุกสิ่งยังสุขสงบ

เวลากลางคืน ภายในคลาสเรียนวิชาอักษรอะคาเดมี่วันตกชั้นสูง ห้องเรียนแบบชั้นบันไดขนาดใหญ่มีนักเรียนนั่งกระจายกันบางตา เหนือกระดานดำมีสมการและอักษรอะคาเดมี่ลึกลับเข้าใจยากเขียนอยู่เต็มไปหมด อาจารย์เฝ้าแฟรี่ผิวขาวเผือกเนียนกระจ่าง ไม่มีเส้นขนแม้แต่ครึ่งเส้น น้ำเสียงราบเรียบของเขานิยายทฤษฎีอันซับซ้อนไปเรื่อย ๆ

ผู้ซิงนั่งจกเล็กเชอร์อย่างใจลอย สักพักปากกาในมือพลันหยุดนิ่ง เขาหันไปมองที่นั่งว่างข้างตัว

ตรงนั้นคือที่นั่งประจำของเลโอนาร์ด

เด็กหนุ่มถอนใจยาว

แบรคซึ่งมาสาย เดินไปยังที่นั่งของตัวเองอย่างเงียบเชียบ ร่างล่ำสันหย่อนตัวลงนั่งด้านหลังผู้ซิง พอเห็นสีหน้าของเด็กหนุ่มก็เอ่ยถามขึ้นว่า "หมอนั่นไม่มาอีกแล้วหรือ"

"อืม"

"มีใครรู้ไหมว่าเขาหายไปไหน" โม่มิจเอ่ยถามอย่างสงสัย

"กลับบ้านเขาล่ะสิ" ฟลอรัลกระซิบตอบ "คืนนั้นหลังจากกลับมา เขาก็ตรงดิ่งกลับซดทุทท์การ์ท รับช่วงสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าตระกูลซวาร์ชอย่างเป็นการชั่วคราว ห้าวันที่ผ่านมา เลโอนาร์ดสั่งเคลื่อนพลและรวบรวมกำลังพล มุ่งหน้าสู่สงครามซึ่งเป็นชืดยาภัยกับไวต์ไทรแองเกิล"

"เฉียบขาดและโหดเหี้ยมมาก" คันจ้วนเอ่ยด้วยสีหน้าขึงขัง

"ต้องยอมรับว่าเขาเหมือนกับแฮร์มันน์ ปู่ของเขา"

ผู้ซึ่งขมวดคิ้ว ความรู้สึกหม่นเศร้าในใจยิ่งหนักอึ้งกว่าตอนแรก

"ฉันคิดว่าเลโอนาร์คไม่ใช่คนเลวร้ายแบบนั้นหรอกนะ..." ผู้ซึ่ง

พึมพำเสียงแผ่ว

"ฉันไม่ได้บอกว่าเขาเป็นคนเลว" ต้นจ้วนยกมือกอดอก "คำพูดเมื่อก๊ี้่นะเป็นคำชม แฮร์มันน์สร้างคุณูปการที่ยิ่งใหญ่ไว้มากมาย ไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะเอื้อมถึงได้หรอกนะ"

"จิตใจเขาอาจจะไม่คำมิดเท่าปู่ของเขาก็ได้" แบรดเอ่ยอย่าง ไม่สบอารมณ์ "เขาแค่อารมณ์ร้าย หน้าบึ้งตลอดตก แล้วก็ชอบคิดว่าตัวเองเก่ง"

โรคอร์ตซึ่งนั่งแอบกินพุคคิงอยู่ข้างๆ ทำหน้าง "เหมือนนายกำลังบรรยายนิสัยตัวเองมากกว่านะ หนู!"

"หุบปากน่า!"

"แต่ว่า ทำไมเลโอนาร์คต้องปิดบังเรื่องนี้ด้วย" จูเย่วถามอย่าง งุนงง "ถึงเราจะแทรกแซงเพื่อเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ไม่ได้ แต่เขาน่าจะบอกเราก่อน อย่างน้อยพวกเราจะได้เตรียมใจ..." เธอเงยบ ไปชั่วคราว ก่อนจะพูดต่อว่า "เตรียมใจเผชิญหน้ากับตอนจบที่น่าเศร้าแบบนี้"

"บางทีเขาอาจจะพูดไม่ออกก็ได้" ไม่มีจิจใช้มือเท้าคางพลางมอง ทาเอะฮารุ "ความเป็นจริงบางอย่างไม่ใช่เรื่องที่จะพูดออกจากปากได้ง่ายๆ" เหมือนเรื่องที่ทาเอะฮารุเป็นพวกกลายพันธุ์ เธอเองก็อยาก ปิดเป็นความลับจนถึงที่สุด

"คนที่เสียใจมากที่สุดคงเป็นไอแซก เขาคิดมาตลอดว่าตระกูล ชวาร์ซมีพระคุณต่อเขา และเห็นเลโอนาร์คเป็นเพื่อน" แบรดพ่นลม ผ่านจมูก ตาเหลือบมองดูขนมที่วางอยู่ตรงหน้าโรคอร์ตแวบหนึ่ง

ก่อนจะยื่นมือไปคว้ามาการร้องขึ้นหนึ่งโยนใส่ปาก "รู้ความจริงอยู่
แกล้ง แต่กลับทำเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น สวมบทเป็นเพื่อนได้
หน้าตาเฉย..." จิตใจที่ลึกลับเกินหยั่งถึงแบบนั้น ทำให้เขาขุ่นลุกชัน

ทุกคนไม่พูด ดวงตาทุกคู่สะท้อนแวแห่งความอาวรณและ
โศกเศร้า

ฝูงชนมวคั้ว เขาไม่โทษแบรดที่คิดแบบนั้น เพราะหากมอง
ตามข้อเท็จจริงก็น่าจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่เขาคิดว่าเลโอนาร์คไม่ใช่
พวกรู้หน้าไม่รู้ใจ ขบคิดแผนร้ายเพื่อทำร้ายคนอื่น แต่ชั่วขณะนั้นเขา
คิดไม่ออกเลยว่าจะช่วยพูดเพื่อปกป้องเพื่อนสนิทของตัวเองได้
อย่างไร

บ้าที่สุด! ทำไมเขาถึงอ่อนแอแบบนี้ละ ถ้าฝีปากเขาคมกริบได้
สักหนึ่งในพันของพลอร์ลก็คงดี

"นี่" รูๆ โรคออร์ทก็โพล่งขึ้นขัดจังหวะ "ขอโทษนะ แต่ฉันมี
คำถาม"

"อะไร?"

"พวกนายไม่ใช่เลโอนาร์ค แล้วรู้ได้ยังไงว่าเขารู้เรื่องทั้งหมด
แต่แรก"

"ก็เขาเป็นคนยอมรับเอง" แบรดตอบ

"เขายอมรับว่าเขารู้ แต่พอถึงตอนสุดท้าย พวกเราเองก็รู้
ความจริงเหมือนกันไม่ใช่เหรอ" โรคออร์ทเอียงคอเล็กน้อย ปากอม
ซ้อนไว้ ท่าทางเหมือนกำลังเรียบเรียงความคิดในสมอง "ฉัน
หมายความว่า ในเมื่อพวกเราทุกคนก็รู้แล้วว่าเรื่องเป็นยังไงมายังไง
แล้วทำไมเลโอนาร์คต้องออกมายอมรับว่าเขารู้? เขาก็อยู่กับพวกเรา
ด้วยไม่ใช่หรือไง เอ่อ ก็คือ...อ๊ะ! ทำไมค้านล่างไม่มีคาราเมล!"

"พูดบ้าอะไรของนาย อะไรข้างล่างไม่มีคาราเมล" คันจ้วน

ขมวดคิ้ว

จูเอวที่นั่งอยู่ข้างๆ แอบยิ้มมุมปาก

ผู้ซึ่งรู้ลึกกว่า ยิ่งคิด เรื่องนี้ยังไม่ปกติ

คำพูดลอยๆ ของโรคอร์ตเตือนให้เขาตระหนักถึงความจริง
เรื่องหนึ่ง

เลโอนาร์ดยอมรับว่าเขารู้เรื่อง แต่ประเด็นสำคัญอยู่ที่ เขารู้เรื่อง
ตั้งแต่เมื่อไหร่

"ถ้าเลโอนาร์คเพิ่งรู้ความจริงหลังจากเดินทางย้อนเวลา ก็
เท่ากับว่าเขาไม่ได้ปิดบังความจริงกับพวกเรา" สิ่งที่เขาแสดงออก
กับทุกคน และการคอยดูแลใส่ใจความเป็นอยู่ของไอแซก ล้วนเป็น
การกระทำที่ออกมาจากใจจริง

เลโอนาร์ดยอมรับว่าเขารู้ความจริง แต่ไม่ได้บอกว่ารู้ตั้งแต่
ตอนไหน บางทีหลังจากเดินทางย้อนเวลาแล้ว เลโอนาร์คอาจรู้ข้อมูล
อะไรบางอย่างก่อนหน้าคนอื่นเล็กน้อย แต่รู้มาเพียงส่วนเดียว ไม่ได้รู้
ทุกอย่างกระจ่างแจ้งอย่างที่ทุกคนคิด

อีกอย่าง...หากจะพูดกันตามจริง เลโอนาร์คไม่มีความจำเป็น
ต้องลุกขึ้นมาบอกทุกคนว่าเขารู้เรื่องนี้

ทั้งยังเป็นเรื่องที่ชวนให้กระอักกระอ่วน ยากจะเอ่ยปากบอก
ใครแบบนี้อีก

"แต่เขาไม่ยอมพูดอะไรเองนี่" แบรดไม่เห็นด้วย พลังพ่นลม
ออกจากรูอย่างหงุดหงิด "ในใจคิดอะไรก็พูดมาตรงๆ สิ! ทำตัวกระมิด
กระเมี้ยนเป็นผู้หญิงไปได้"

"ในเมื่อชายออกสามศอกอย่างคุณแบรดพูดขนาดนี้แล้ว" โมมิจิ
เลิกคิ้ว สายตาเย็นเยียบปรายมองแบรด "ในใจคิดอะไรก็พูดออกมา
สิ! ไปสำรวจพโนนเลยไป บอกไปเลยว่านายรักเขาหัวปักหัวปำจนจะ

เป็นโรคผมร่วงเป็นหย่อมอยู่แล้ว"

"ใช่แล้วละ บูนู้" ต้นจั่นหัวเราะอย่างมีเลศนัย

"หุบปากน่า!" แบรดสบถออกมาเบาๆ พยายามปรามทุกคนไม่ให้ล้อเขาหนักข้อกว่านี้ จากนั้นก็หันไปมองจูเยว่ด้วยความหวั่นใจ
ดวงหน้าของจูเยว่ระบายด้วยความงุนงงและประหลาดใจ "แบรดมีคนที่ชอบแล้วเหรอ"

"เอ่อ...อืม" แบรดตอบอยู่ในลำคอ หน้าก้มงุด

"คนที่แบรดชอบ โชคดีมากๆ เลย" จูเยว่เอ่ยอวยพรจากใจจริง
"เขาต้องมีความสุขมากแน่ๆ"

"ฉันยินดีทำเพื่อคนที่ฉันรัก สุดกำลังที่ฉันมี" แบรดเงยหน้า
แล้วพูดด้วยสีหน้าขึงขังเคียดเคี้ยวว่า "ดังนั้นเธอ——"

ทุกคนกลืนหายใจ รอคูวินาทีที่คำสารภาพรักจะหลุดจากปาก
แบรด ในใจคาดเดากันไปต่างๆ นานาว่าคำตอบของอีกฝ่ายจะทำให้
ผันกลายเป็นจริงสมดังปรารถนา หรือจะทำลายความฝันพังพินาศ
เหลือไว้เพียงเงาอันโศกเศร้าได้แสงจันทร์

"ดังนั้น..." แบรดพูดไม่ทันจบ จูเยว่ก็ถามแทรกอย่างระมัดระวัง
น้ำเสียงฉวยแว่วลั่นระทึกอย่างไม่อาจปิดบัง "เธอชอบเลโอนาร์ด
ใช่ไหม"

แบรดแทบสอหลักลมหายใจตัวเองตาย

"ไม่ใช่สักหน่อย!" เขาปฏิเสธเสียงลั่น นักเรียนที่นั่งอยู่รอบๆ
พากันหันมามอง อาจารย์ที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะเล็คเชอร์หยุดกึก สายตา
คาดโทษน้อยๆ ศรัทธามองมาทางแบรด

อะไรนำพาให้จูเยว่สรุปไปในทิศทางนั้นได้ บ้าบอที่สุด!

"ก็ตอนแรกพวกเราคุยเรื่องเลโอนาร์คกันอยู่ แล้วจู่ๆ ไม่มีจี้ก็
บอกให้เธอไปสารภาพรัก ฉันเลยนึกว่าคนที่อยู่ในบทสนทนาทั้งสอง

เรื่องเป็นคนเดียวกัน..." จูเวย์ยิมบาง คุณระอักกระอ่วนเล็กน้อย

แบรคดลึงศาจ้องโมมิจิ รังสีอำมหิตแผ่ผ่านจากดวงตา

ยัยจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ เขาก่นคำเบาๆ อยู่ในลำคอ เห็นได้ชัดว่า
ตอนนี้เขากำลังพาลไปทั่ว

โอกาสสารภาพรักอันเหมาะเจาะ ถูกนางเอกในใจเขาทำลาย
จนปั่นป่วนหมดกระบวนการจนท่า สุกท้ายจึงจบลงอย่างไม่สวยงามนัก

แล้วจู่ๆ ผู้ซิงก็ตัดสินใจอย่างเฉียบขาด ไม่สะทกสะท้านเพราะ
ความวุ่นวายของเพื่อนๆ "ฉันจะไปหาเลโอนาร์ด"

"ว่าไงนะ!" ทุกคนตะลึง ทำไมจู่ๆ ตัดสินใจแบบนี้ได้?

"เลโอนาร์ดชอบเก็บเรื่องทุกอย่างไว้ในใจ แบกความทุกข์ไว้
คนเดียว ไม่บอกใคร" ผู้ซิงพูดเสียงแผ่ว ตามองไปทางธงใส่मारिอง
ที่วางอยู่ตรงหน้าโรคอร์ต "เหมือนเจ้าฮามู แฮมสเตอร์ที่ฉันเคยเลี้ยง
ไว้ ตอนนั้นมันอันทะอึกเสบ บวมจนลูกใหญ่เท่าमारिอง แต่มัน
ไม่เคยร้องเลย ทนรับความเจ็บปวดไปเงียบๆ จนสุดท้ายทนบาดแผล
ไม่ไหวและตายไป"

เลโอนาร์ดก็เหมือนเจ้าฮามู แบกรับความทุกข์ทรมานไว้เพียง
คนเดียว แบกทุกอย่างไว้จนตัวเองทนไม่ได้

แบรคซึ่งกำลังถือमारिองชิ้นที่สองไว้ในมือ หน้าเปลี่ยนสีใน
ฉับพลัน เขาอยากค่าผู้ซิงว่าเปรียบเทียบได้ห่วยแตกเป็นที่สุด แต่พอ
เห็นสีหน้าเจ็บปวดของอีกฝ่ายแล้ว ก็จำต้องกลืนความขุ่นเคืองเก็บไว้
ในใจก่อน พลังแอบโยนขนมชิ้นเล็กสีน้ำตาลกลับใส่ธงไปอย่างเคิม

"ถ้าเป็นเรื่องเข้าใจผิด ทำไมเขาไม่ยอมพูด" โมมิจิส่งเสียงจี้จ๊ะ
ในลำคออย่างไม่พอใจ "ทำไมต้องทำให้ตัวเองตกอยู่ในสภาพน่า
สงสารแบบนั้นด้วย"

"เขาคิดว่าตัวเองต้องรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะปู่ของเขา

เป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด หรือบางที เขาอาจรู้สึกผิดกับไอแซก
ดังนั้น..."

"เพื่อเจ้า" ฟลอรัลฟันคำวิจารณ์สั้นๆ แต่เย็นชา

จูเวรฟ์ยกหน้าอย่างเห็นคิ้ว

"สรุปก็คือ" ผู้ซึ่งประกาศกับทุกคนด้วยสีหน้าแข็งขัง "เลโอนาร์ค
เป็นเพื่อนของพวกเรา ฉันเชื่อใจเขา ฉันจะไปถามเขาตรงๆ ให้รู้ซัด
กันไปข้าง!"

ราวกับแสงแรกของยามเช้าส่องทะลุผ่านหมอกขมุกขมัวที่
ปกคลุมอยู่โดยรอบ ในที่สุดอารมณ์หมองหม่นที่สั่งสมมาตลอดหลาย
วัน ก็หลุดพ้นจากบ่อขังแห่งความสับสนและขัดแย้ง

พอเห็นผู้ซึ่งมีพลังใจเปี่ยมล้น เพื่อนๆ ก็พลอยมีกำลังใจตาม
ไปด้วย รอยยิ้มบางๆ ระบายทั่วใบหน้าของทุกคนโดยไม่รู้ตัว

"ให้ฉันไปด้วยไหม" แบรดหาวหอค "ขลุกอยู่แค่ในโรงเรียน
น่าเบื่อจะตาย"

"บัตรเครดิตของเลสตี้อยู่กับฉันนะ" มุมปากของเอ็มเมอร์ลด์
ยกขึ้นน้อยๆ อย่างมีเสถียร "บางทีพวกเราอาจจะไปเยอรมันด้วยกัน
แอบจัดทริปเล็กๆ ช่วงสุดสัปดาห์"

"รายงานมิดเทอมที่ต้องส่งจันทร์หน้า พวกนายทำแล้วหรือ"
ตันจ้วนเอ่ยเตือนเสียงเย็น "รายงานสิบหน้าเรื่องอาคมเหี้ยวยา
บาดแผล และสมการคำนวณปริมาณการไหลเวียนของพลังอาคม"

คล้ายว่าอาจารย์ของแต่ละสาขาวิชาพร้อมใจกันเพิ่มปริมาณ
การบ้านจนถล่มทลาย เพื่อป้องกันไม่ให้เหล่านักเรียนสนใจ
สถานการณ์ของโลกภายนอกมากเกินไป

"ทำเสร็จคั้งนานแล้ว" เอ็มเมอร์ลด์ก็ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"ฉันไม่ได้หมายถึงรายงานของนายคนเดียว" ตันจ้วนเอ่ยด้วย

รอยยิ้มสะใจ "ฉันจำได้ว่าเมื่อเช้านายยังอวดกับฉันอยู่เลย ว่าธุรกิจ 'รับจ้างทำการบ้าน' กำลังไปได้สวย เปิดรับออร์เดอร์แค่เดียวเดียว ก็มีคนสั่งทำตั้งสิบกว่าชุด"

เอ็มเมอร์ลด์แอบสบถออกมาเบาๆ สีหน้างุ่นง่านเหมือนคน ขว้างหินทับเท้าตัวเอง

"ไม่เป็นไรหรอก ขอขอบคุณทุกคนมากนะ" ผู้ซึ่งมองทุกคนด้วย แววตาตื่นตัน "ฉันคิดว่ามีคนหนึ่งที่เหมาะสมกับหน้าที่นี้มากๆ เขา น่าจะมีเรื่องอยากคุยกับเลโอนาร์คตามลำพัง"